

Це кохання, крихітко

Трейсі Андрін

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Олексій Чупа

© Readberry. Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Розділ перший

Минулого Гелловіну

Я негайно пошкодувала про своє рішення.

Коли переді мною відчинилися парадні двері двоповерхового мінімаєточка, що його Бронвін орендувала на Airbnb, я побачила своїх однокласників: усі в костюмах, у яких не соромно було би прийти на вечірку навіть у Голлівуді. І мене раптом пройняло страхом.

Вони сміливі. І приголомшливі.

А я... ні.

Я прийшла вдягнена у грабіжницю. Створення цього костюма потребувало неабиякої креативності: беремо чорні джинси, чорний гольф, чорні черевики, чорну в'язану шапку та рукавички, а також фетрову п'ятибаксову маску з Amazon, і — вуаля! Викрутилася, знайшла бюджетний варіант.

І я справді так одяглась.

От тільки не стала брати з собою наволочку, напхану фальшивими грошима, бо таких наволочок у мене дві, й обидві — із квітчастим візерунком, що трохи зіпсувало б образ «грабіжниці». А ще боялася, що з наволочкою щось трапиться, а в Target цей набір більше не продається. Та це не означало, що мені начхати, що мене запросили на одну з тих славетних вечірок Бронвін Кемпбелл, адже мені не було начхати.

Ой як не начхати.

Та водночас я не хотіла, щоби з мого вигляду стало зрозуміло, що це запрошення для мене має значення. Ну, тобто, якби я прийшла в якомусь надзвичайно складному костюмі — скажімо, трону із «Гри престолів», — то мої однокласники просто не зводили би з мене глузливих поглядів, адже всі ці гелловінські перевдягалки для дітлахів, а ми ж старшокласники престижної академії

Баррінгтон. Що означає «ми вже не діти». Навіть якщо шістнадцять мені виповниться лише за кілька тижнів.

Одне слово, я знову вдалася до перевіреної стратегії «не треба мати такий вигляд, наче дуже стараєшся», що неодноразово доводила мені свою ефективність раніше.

Але не сьогодні.

Бо всі вони були вдягнені так, наче приперлися, бляха, на бал Інституту костюма музею «Метрополітен».

А я, коли не брати до уваги фетрової маски, була у своєму повсякденному одязі.

Величезна помилка. Та, здається, цього ніхто й не помітив.

Гості вечірки, неуважно на мене глянувши, поверталися до того, що робили доти, хай навіть вони нічого й не робили.

Чи добрий це знак? Хз.

Шлунок мені трохи закрутило. Далося взнаки друге невдале рішення цього вечора — поцупити маленьку пляшечку піно-гріджіо з доволі великої колекції вин, що їх роздають під час авіаперельотів і яка належала Теї — моїй сусідці по кімнаті. Тея тримала ці вина у квадратному холодильничку, схованому в її шафі.

Ще на першому тижні навчання вона мені сказала, що я можу взяти одну, якщо хочу, тож технічно це навіть крадіжкою не було. Потім про це більше не згадувалося, а наші стосунки в підсумку звелися до ввічливого вітання в тих рідкісних випадках, коли ми з нею перетиналися. Тож на 100 % я не була впевнена. Але мені справді потрібно було набратися сміливості перед походом на цю вечірку.

Ну, і я взяла пляшечку.

До цієї престижної школи в Коннектикуті я приїхала лише в червні, але всю свою увагу як влітку, так і зараз, восени, приділяла тому, аби не провалитися у навчанні — спілкування з однолітками до моїх пріоритетів не входило.

Й ось результат: провівши тут п'ять місяців, я не маю жодного друга й, мушу визнати, почувалася дуже самотньою. А сьогодні випала нагода це змінити. Адже на мою електронну пошту прийшло запрошення від Бронвін — вона вперше мені щось написала.

А Бронвін ніхто й ніколи не відмовляв.

Принаймні я про це не чула.

Вона була дочкою магната в галузі нерухомості й вважала себе дуже перспективною б'юті-інфлюенсеркою з — як вона обожнювала всім нагадувати — більш як двадцятьма тисячами підписників.

«Їхня кількість зростає!»

А тут я, яка востаннє постила щось в інстаграмі два місяці тому.

Це було фото мого сніданку. Аж чотири вподобайки отримала, одна з яких — від мами.

Раптом серце тривожно загупало і я почала пітніти.

Мій погляд забігав просторою вітальнею, не знаючи, на чому спинитися — так багато всього там відбувалося. Оглушливий шум музики. Дим найрізноманітніших сигарет, деякі з них навіть не заборонені.

І костюми... Ох-хо-хо.

Я помітила Джозі Саттон у блискучій золотистій сукні-флапері з рясною бахромою, банданою на голові та довгим сигаретним мундштуком, яка п'яно балакала з моєю майже зниклою безвісти сусідкою по кімнаті Теєю та її хлопцем Бу, які були одягнені як Клер і Джеймі з серіалу «Чужоземка». Костюм космонавта, що був на Ґейнсі Алдері, гадаю, був справжнім і, господи... здається, Лендон Сінклейр справді був одягнений у костюм трону із «Гри престолів».

Про що я цієї миті думала? Я почувалася дитиною, яка намагається сісти за стіл до дорослих.

Якби зараз я просто розвернулась і пішла, то ніхто й не помітив би, що я взагалі приходила. Можливо, варто спробувати «активніше соціалізуватися» іншого разу, коли атмосфера буде не така напружена.

Наприклад, на випускному.

— Привіт, Фінлі.

Розвернувшись до людини, яка промовила моє ім'я, опиняюся обличчям до обличчя з...

— Артур? — примружилась я.

Або принаймні мені здалося, що це був Артур Чакрабарті Вотеркресс. На відміну від інших наших однокласників, Артур був одягнений значно стриманіше — в ідеально пошитий смокінг, який, імовірно, коштував цілий статок, а його чорнильно-чорне волосся було гладко зачесане назад, від чого цей хлопець здавався геть не таким, як я звикла його бачити на двох наших спільних з ним заняттях і території кампусу.

— Бонд, — абсолютно неемоційно відповів він.

Артур недбало затиснув своїми пухкими губами незапалену сигарету, а ще від нього ледве відчутно пахло вином — і це мене здивувало. Він ніколи не здавався мені тусовщиком. Радше заучкою, як я. Втім, ми обоє все-таки перебували на вечірці, і я вже відчувала ефект випитої крихітної пляшечки вина, тому не мені було його судити.

— Що? — розгублено спробувала я перекрикнути гучну музику.

— Джеймс Бонд, — повторив Артур, показавши на себе. — Версія у виконанні Шона Коннері. А точніше — з «Доктора Ноу». Все інше — імітація.

Я ледве стрималася, аби не закотити роздратовано очі. Ох і йолоп.

Хоча тепер, коли я глянула на нього уважніше, то мусила визнати, що вигляд він має навіть...

— Артуре! Ось ти де!

Ми одночасно обернулися, і всередині мене все наче обірвалося, бо до нас, наче птеродактиль, спускалася королева Бронвін у досконало відтвореному образі Попелюшки версії Лілі Джеймс — на її розкішному рудому волоссі сиділа білява перука, а блакитна сукня як дві краплі води схожа на ту, що була на Попелюшці після перетворення Хрещеної Феї.

Бляха. Вона мала просто фантастичний вигляд.

Бронвін ледве глянула в мій бік — уся її увага була прикута до Артура.

Вона подала йому охолоджений келих для мартіні, у якому хлюпотіла якась прозора рідина, а на дні лежав скручений шматочок шкірки лимона.

— Збовтати, не перемішувати, — сказала вона, широко всміхаючись. — Як ти і просив.

Я здивовано підняла брову. Нічого собі, який сервіс. І це дивно, оскільки Артура навряд чи можна було назвати душею компанії. Принаймні судячи з того, що я бачила. Не те щоб я стежила, куди він ходить — зовсім ні.

Та тепер мені не давало спокою: невже між ними щось є?

Останнє, що я чула, — це те, що Бронвін зустрічалася з якимось хлопчиною на ім'я Прескотт зі школи Майо на півночі штату Нью-Йорк, — і єдина причина, чому мені було відомо цей факт її особистого життя, у тому, що Бронвін згадувала про нього в кожній третій розмові, яку я чула за її участі. («Прескотт каже, що більше не поїде кататися на лижах на гору Ланкастер після того, як побував на гірськолижних курортах штату Нью-Йорк»; «Прескотт надіслав мені цю коробку цукерок з Бельгії. Хіба ж не диво?!»; «Прескотт познайомився із Дрейком! На концерті! Він прислав мені селфі!»)

— Красно дякую, — сказав Артур, беручи з її рук келих. — Будьмо, — додав він, зробив ковток і кивнув. — Дуже смачно.

Його виразний англійський акцент додавав образу Бонда неабиякої переконливості.

— Прескотт каже, — кокетливо всміхнулася Бронвін, — що я роблю найкращий мартіні з горілкою.

Ага, ось і він — старий добрий Прескотт.

— Не хочеш спробувати ковточок? — спитав Артур, раптом обернувшись до мене й піднявши келих. Якби він не дивився просто на мене, я вирішила б, що він звертається до когось іншого.

Не сказати, щоб ми з Артуром багато спілкувалися впродовж тих кількох місяців, що я вчилась у Баррінгтоні. Ну, якщо не вважати спілкуванням те, що він похмуро дивився на мене, бо у перший день занять я зайняла його улюблене місце в аудиторії.

— Ні, дякую, — ввічливо всміхнулась у відповідь.

Окрім піно-гріджію, я майже нічого не пила, і, звісно, не збиралася напиватися, догнавшись іще й горілкою.

Артур знизав плечима та зробив ще один ковток.

Тепер і Бронвін помітила мене, її блакитні очі нагадували лазери.

— Фінлі?

Я кивнула.

— Не впізнала тебе.

Мені аж в очах потемніло від хвилювання, але треба було щось відповідати, і показала собі на голову.

— Просто волосся сховала.

Не сказати, що дуже кмітлива відповідь, але хоч би точна. Найупізнаваніша риса моєї зовнішності — довге біляве волосся — справді було сховане під в'язаною шапкою. А ще на мені була дешева маска, що зненацька почала викликати свербіж.

— Зрозуміло, — сказала Бронвін і, знову переключивши увагу на Артура, усміхнулася йому. — Масш чудовий вигляд.

— Красно дякую, — кивнув він.

Вона вже було набрала у груди повітря, аби сказати щось іще, аж раптом, до роздратування Бронвін, у розмову втрутилася Джозі, схопивши її за передпліччя. Щоправда, Джозі була занадто п'яна, аби помітити незадоволення хазяйки вечірки.

— Ходімо вип'ємо! — закричала своїй найкращій подрузі.

Бронвін хотіла відмахнутися від неї, аж раптом з'явилися вдягнений космонавтом Гейнс і хлопець у костюмі Божевільного Капелюшника, якого, я майже впевнена, звали Гоулі Чен, і потягли її кудись углиб будинку.

— Пий! Пий! Пий! — кричали всі довкола.

Щойно вона зникла з моїх очей, дихати одразу стало вільніше.

Обернувшись, я виявила, що Артур здивовано на мене дивиться.

— Ти мім? — запитав він.

Я нахмурилась.

— Що? Ні! У мімів білі обличчя.

— Не в усіх.

— А я впевнена, що в усіх.

— Гадаю, це не обов'язково.

— Ти в нас експерт із мімів?

— А такі існують?

— Експерти є з будь-чого. До того ж у мене маска. Міми маски не носять.

— Гм-м-м, — невизначено протягнув він, а тоді кивнув. — Зрозумів! Ти — Веслі з «Принцеси-нареченої»!

— Веслі — хлопець.

— Та знаю я. Але ніяк не можу зрозуміти, що в тебе за костюм, — махнув він рукою на мій наряд.

— Я — грабіжниця, Артуре.

— А... — нахмурився він. — А хіба в такий костюм не входить полотняний мішок? Бажано з усяким награбованим.

— Ні, якщо ти ще не встиг нічого награти.

— Здається, немає слова «награбіжити».

— Є, можеш перевірити у словнику.

— Займуся цим за першої нагоди, — здивовано вигнув він брову.

Тепер я таки закотила очі. Я замислювалася, щоб якось відв'язатися від нього, та не зробила цього. Зрештою, було не схоже, щоб на цій вечірці хтось інший горів бажанням зі мною спілкуватися, а Артур, здається, нікуди не поспішав. Навіть якщо і складалося враження, наче йому нудно.

Та це міг бути його звичний стан.

— Як гадаєш, — ні сіло ні впало спитав він, — навіщо ми тут потрібні?

Я не поспішала відповідати, сподіваючись, що він додасть своєму запитанню контексту, але зрозуміла, що ні.

— На цій вечірці? Чи в житті взагалі?

— І те, й інше. Хоча, можна сказати, нас і немає.

— Га?

— Ну тут, — махнув він рукою в бік вечірки. — А що, як ми просто симуляції, що їх створили наші високорозвинені нащадки, вирішивши подивитися, яким було життя в наші дні?

— Це ти про статтю Ніка Бострома говориш? — мимоволі запитала я, бігаючи поглядом по кімнаті.

Коли ж нарешті знову поглянула на Артура, побачила, що його темно-карі очі свердлять мене з певною, насмілюся сказати, недовірою.

— Ти знаєш про цю статтю?

— Читала про неї у Scientific American, — знизала я плечима.

Звісно, я знала, що виставляю себе абсолютною заучкою. Але ж це був Артур, тож яка різниця? До того ж приємно іноді козирнути чимось таким, і щоб людина, з якою говориш, не дивилася на тебе так, наче говориш латиною. А, власне, саме такий вигляд і мала

майже кожна розмова з Броді Таком (моїм колишнім), що не стосувалася його волосся, мого волосся, футболу чи їжі.

Артур уважно на мене подивився.

— Цікаво, — пробурмотів він, наче сам до себе.

Після цього він поставив келих із мартіні на комод, дістав з кишені срібну фляжку та налив собі з неї трохи в низьку склянку.

— Мені здавалося, ти збирався пити мартіні, — сказала я.

— Лише напоказ. Я вже почав пити к'янті, а з мартіні його краще не змішувати. Такі правила.

Ну, принаймні тепер я розуміла, чому від нього пахне вином.

До мого подиву, він запропонував мені склянку к'янті, а я мимоволі її взяла. Можливо, він був уже п'яний, і тому здавався цілком стерпним.

— Склянка чиста, — запевнив мене Артур. — Я її сам приніс. Не довіряю орендованим будинкам у плані чистоти. Особливо тим, які здають підліткам.

Він це промовив так, наче сам не був підлітком. Та, з іншого боку, він завжди справляв таке враження. Втім, завдяки тому, що я перестрибнула один клас і завжди всюди була наймолодшою, то поруч зі мною всі почувалися старшими.

Артур же в цьому плані взагалі був на іншому рівні — і не тільки тому, що був англійцем. Він був іще й багатим англійцем.

Я завагалася, адже ще доволі сильно відчувала присутність у моїй крові випитого перед тим вина і не була впевнена, чи хочу додавати туди ще к'янті. Але також не хотіла здаватися пуританкою, тому понюхала напій і... здивувалася. Я ніколи раніше не куштувала к'янті. Здається, у бабусі Джо було кілька пляшок для гостей її готелика, але весь алкоголь вона тримала в сейфі.

Я зробила ковток... І знаєте що? Не так і погано. Можливо, трохи солодше за вино, яке я пила раніше, можливо, трохи міцніше, але смак приємний.

— Тіньянелло, — сказав Артур, кивнувши на напій. — Мій батько дуже любить.

— Ти зі своїм батьком п'єш?

Я такого навіть уявити не могла. Тато прибив би мене на місці тільки за те, що я просто тримаю цю склянку. Або принаймні подивився на мене виразним поглядом, у якому чітко читалось би: «Я розчарований, Фінлі». Мама мене точно вбила б, якби її не встигла раніше прибити бабуся Джо.

Артур завагався. Так, лише на мить, але він наче весь скам'янів.

— Тобі подобається? — спитав він, ігноруючи моє запитання.

Я вирішила не наполягати.

— Ем-м-м, так, — відповіла і зробила ще один ковток, щоб це довести.

У горлі закололо, і довелося добряче напружитись, аби не закашлятися.

Артур, здавалося, був задоволений. І теж зробив іще один ковток.

— Можливо, тебе просто запрограмували любити це, — сказав він, і я зрозуміла, про що він.

— Можливо, — знизала я плечима. — Хоча, якщо мої богоподібні майбутні нащадки й вирішать запрограмувати мене, то, сподіваюся, вони дадуть мені значно цікавіше життя.

— А ти часом не з якогось магічного святкового містечка? — спитав він.

Я ще сильніше стиснула склянку — як і завжди, коли хтось випадково згадував про моє рідне містечко Крістмас, штат Оклагома, у якому не було геть нічого магічного.

Не те щоб йому потрібно було про це знати. Навпаки, про це ніхто й ніколи не повинен був дізнатися.

Ніхто й ніколи.

— М-м-м, — відповіла я.

Треба було придумати ще щось. Я виграла трохи часу, зробивши ще ковток, але подумки відзначила, що варто бути обачнішою. Нікому не хочеться бути новенькою, яка блює в кущах на вечірці, куди її і так дивом запросили.

— Крістмас, — підказала Бронвін, яка несподівано з'явилася з нами поруч і з наскоку втрутилася в розмову.

Тільки тепер вона дивилася просто на мене.

Мої серце і шлунок стиснулися одночасно.

— Хіба ти не звідти? — спитала вона. — У Канзасі.

Просто не могла повірити, що вона запам'ятала це, хоч я сама її розповіла ще на початку навчального року. Це єдиний раз, коли вона взагалі звернула на мене увагу та заговорила, хоча пізніше я зрозуміла, що так Бронвін просто оцінила, чи варта я її часу.

Очевидно, цей тест я провалила.

— В Оклагомі, — автоматично виправила я.

Бронвін зневажливо знизала плечима.

— Одне й те саме.

Ні, не те саме, але я не мала жодного бажання вступати з нею в дискусію, тому також знизала плечима. Однією з речей, які я збагнула невдовзі після переїзду до Баррінгтону, було те, що мешканці Східного узбережжя зазвичай або ставляться до мешканців середньоамериканських штатів як до примітивних селяків, або дивляться на них крізь призму кочевих стереотипів. Не потрібно бути генієм, аби здогадатися, якої думки дотримується Бронвін.

І тому всі здивувалися — а я найбільше — коли несподівано додала, знизавши плечима:

— Тобі слід було б якось з'їздити туди. Там круто.

І кліпнула.

Двічі.

Дуже швидко, бо про моє рідне містечко можна було багато чого сказати, але нікому й нізачо не скочило б у голову назвати його «крутим».

Бронвін розреготалася. І сміх її був недобрим. Що цікаво, Артур не сміявся.

Мій погляд затримався на ньому лише на секунду, та коли я знов обернулась до Бронвін, то виявила, що вона знову дивиться на мене. Але тепер в її очах був блиск і вона наче згрупувалася, готуючись кинутися. На мене. Немов кішка на цвіркуна, який випадково опинився в будинку й утратив лапку.

У цьому сценарії цвіркуном точно була я.

Повна нісенітниця. Ми майже незнайомі. І все ж раптом я зрозуміла, що нічого в цілому світі зараз не хочу так сильно, як розвернутися і піти геть. Якогого швидше. Поки справді не втратила лапку.

— А чи є в тому вашому містечку пристойне місце, де зупинитися мандрівнику? — поцікавився Артур, зробивши ковток к'янті.

— Звісно, — відповіла я, тішачись нагоді відвернутися від Бронвін. — Узагалі-то моя бабуся Джо тримає готель. Hoyden Inn називається. Він розташований у самісінькому центрі міста.

— Бабуся Джо, — фиркнула Бронвін. — Як мило.

Але тон її був анітрохи не милим.

Кров у моїх венах почала закипати. Ця дівчина заходила на небезпечну територію. Моя родина для мене все, і я нікому не дозволю з неї глузувати, хай навіть це буде сама Бронвін Кемпбелл.

І я не стрималася.

— Це чудове місце, і готелик моєї бабусі просто чудовий. Так вважають усі, хто там зупинявся. Він навіть нагороди має. І люди з усього світу приїжджають до нас, аби побачити, що таке Різдво у Крістмасі. Це враження на все життя!

Та Бронвін моя промова не вразила.

— Оце ви молодці, — байдуже промовила вона, театральню поплескавши в долоні.

Можливо, я сказала б чи зробила тоді щось таке, про що потім пошкодувала. Та відповісти я не встигла — Бронвін відволік Ґейнс Алдер.

— Брон-Брон, а я от, лише з цікавості, вирішив запитати, наскільки для тебе важливо повернути свій депозит за оренду цього будинку? — запитав він, погладжуючи підборіддя в місці, де його не закривав шолом космонавта.

Бліде обличчя Бронвін почервоніло від роздратування, і я зрозуміла, що це нагода вшитися звідси, тож скористалася нею сповна.

— Ось, тримай, — віддала я Артуру свою склянку з к'янті.

Здається, у його темних очах щось промайнуло — здивування? — та я не стала затримуватися, аби дізнатися. Натомість, розвернувшись, пішла до виходу з будинку, не сказавши більше жодного слова ні йому, ні Бронвін, ні комусь іншому.

Мій пункт призначення: порожня кімната в гуртожитку.

Біля дверей я зупинилася, озирнувшись. Бронвін кричала на Ґейнса, але той тримався на диво добре, наче йому вже неодноразово доводилося чути її докори.

Тим часом Артур дивився на мене, і вираз його обличчя зрозуміти було дуже важко.

Ай, байдуже.

Все це не мало значення.

Одне слово, менш як за тридцять хвилин після свого приходу на вечірку, я вже пішла звідти, впевнена, що просто згаяла час. Що ж могло з цього вийти?

...

Трейсі Андрін. Це кохання, крихітко — ознайомчий фрагмент

Далі — у повній книжці «Це кохання, крихітко».
nashaknyga.com.ua